

ukradeny postupně, a nezjišťuje, že při onom útoku neb oněch útocích, z nichž pocházely věci stěžovatelem na něho převedené a zašantročené, byly ukradeny věci v ceně 500 Kč přesahující. Rozsudek tudíž nevylučuje, že věci, o něž jde, pocházely z útoků, které by samy o sobě byly pouze přestupky krádeže a které by bylo neznámým pachatelům přiřítati jako zločin podle § 173 tr. z. jen ve spojení s jinými krádežemi, z nichž stěžovatel nic na sebe nepřevédl.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví podle § 186 a) tr. z. však nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž se podílnictví ani nevztahuje (srov. Altmann, Komentář I., str. 526, rozh. víd. zruš. soudu č. 476 Oe. R.). Jde-li však o více útoků podílnictví, nelze kvalifikaci § 186 a) tr. z. založiti na takových útocích podílníkových, které byly spáchány v době, kdy zločinná kvalifikace krádeže ještě nebyla opodstatněna, neboť v případech § 186 a) tr. z. neplatí na rozdíl od § 186 b) tr. z. zásada sčítací (viz rozh. čís. 5280 Sb. n. s.).

Kdyby na příklad někdo odcizil v roce 1932 700 Kč, v roce 1933 zase 700 Kč a v roce 1934 znovu 700 Kč a kdyby podílník v roce 1934 po spáchání třetí krádeže převedl na sebe z každé z těchto tří krádeží nějaké částky, spáchal by — samozřejmě za předpokladů subjektivní skutkové podstaty — zločin podílnictví podle §§ 185, 186 a) tr. z., neboť v době podílnictví zakládaly jednotlivé krádeže se zřetelem k § 173 tr. z. již zločin a útoky podílnictví vztahovaly se ke všem těmto krádežím (viz první větu předchozího odstavce).

Kdyby však podílník z uvedených částek po 700 Kč převedl na sebe hned po spáchání každé jednotlivé krádeže nějakou částku z ní pocházející, nemohlo by to opodstatniti zločinnou kvalifikaci podle § 186 a) tr. z., byť i pachatel měl o celém objektivním ději patřičné vědomí; neboť v prvních dvou případech netvořil hlavní čin vůbec ještě zločin a třetí útok podílníkův nemůže býti zločinem podle § 186 a) tr. z. proto, že krádež poslední stala se zločinem jenom podle § 173 tr. z. spojením s takovými krádežemi, k nimž se tento poslední útok podílnictví nevztahuje. Tento poslední útok podílnictví nemůže se však státi zločinem ani hledě k dřívějším dvěma útokům podílnictví, poněvadž, jak již svrchu uvedeno, sčítací zásady § 173 tr. z. nelze použiti na útoky podílnictví, leda v případech § 186 b) tr. z. (viz 2. větu odst. 5).

Nezjistil tudíž nalézací soud ani po stránce objektivní zákonných předpokladů pro zločinnou kvalifikaci podle § 186 a) tr. z. Rozsudek je proto v tomto směru stížen hmotněprávním zmatkem č. 10 § 281 tr. ř. stížností zřejmým poukazem důvodně uplatňovaným.

Čís. 5490.

Obecnímu starostovi nepřísluší rozhodovati o sporných soukromoprávních zájmech obyvatelů.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1936, Zm IV 344/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. L. a spol., obžalovaným ze zločinu násilí proti vrchnosti, odmítl zmateční stížnost obžalovaného J. L., avšak na základě 1. odst. § 35 por. nov. z úřední povinnosti zrušil rozsudek odvolacího soudu ohledně obou obžalovaných v celém rozsahu a vrátil věc vrchnímu soudu k novému přelíčení a rozhodnutí; zmateční stížnost obžalovaného M. L. poukázal na toto rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. stěžovatel namítá, že J. Š. neměl práva zakročit jako obecní starosta, poněvadž šlo o ryze civilní spornou věc mezi S. W. jako majitelem jednoho pozemku a M. L. jako majitelem druhého pozemku. Skutkový stav zjištěný nižšími soudy zdá se nasvědčovati oprávněnosti této námítky, neboť podle tohoto skutkového stavu šlo o to, zda obžalovaný M. L. má či nemá právo dovoliti, aby voda s pozemku S. W. odtékala na pozemek tohoto obžalovaného, jenž dříve za odměnu 200 Kč od S. W. obdržel takové povolení dal, později však smlouvu nedodržel.

Soud první stolice výslovně uvedl, že J. Š. na žádost S. W. zakročil, když se přesvědčil, že obžalovaní dali za odměnu 200 Kč souhlas, aby voda tekla přes jejich pozemek.

Soud první stolice na odůvodnění svého výroku, že výkon J. Š. jako obecního starosty byl po právu, uvedl pouze všeobecně, že tento výkonával ve smyslu § 62 zák. čl. XXII/1886 úřední obecní agendu. Odvolací soud však tento svůj výrok vůbec neodůvodnil. V odůvodnění obžalovacího spisu bylo v tomto směru pouze uvedeno, že J. Š. jako obecní starosta měl nejen právo, nýbrž i povinnost zakročit na stížnost S. W. a zjednatí nápravu. K tomu dlužno však podotknouti, že pokud by šlo pouze o sporné zájmy soukromoprávní dvou obyvatel, nepřisluší obecnímu starostovi nějaká moc rozhodovací.

Pouhým citováním § 62 zák. čl. XXII/1886 v rozsudku prvního soudu nebyl též dán základ pro posouzení, zda J. Š. byl v tomto případě oprávněn zakročit jako obecní starosta, poněvadž v onom § je pouze všeobecně řeč o vykonávání nařízení vyšších úřadů a o činnostech, které byly obcím přikázány v zákonech a nařízeních, soud však neuvedl, o jaký zákon nebo nařízení šlo snad v tomto případě.

O právech a činnostech obcí jsou dány předpisy v hlavě III. zák. čl. XXII/1886, zejména v § 21 cit. zák. čl. a proto hledíc k těmto předpisům, je třeba zkoumati a řešiti, zda byl tu případ, spadající do oboru působnosti obecního starosty. Aby se tato právní otázka mohla řešiti, je zapotřebí nejprve na základě výsledku svědka J. Š. zjistiti skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda svědek zakročil pouze na ochranu soukromého práva S. W., či snad ve veřejném zájmu a v jakém. Pro případné další řešení viny po subjektivní stránce bylo pak zapotřebí zjistiti, zda J. Š. vysvětlil obžalovaným, že vystupuje jako obecní starosta ve vykonávání svého úřadu. Tyto úvahy týkají se též trestní věci obžalovaného J. L. a má se k nim přihlížeti též ohledně tohoto obžalovaného, a to vzhledem k ustanovení posledního odstavce § 387 tr. ř.